

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił M. B. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał za udowodnione 25 lat , 9 miesięcy i 22 dni stażu sumarycznego. Do pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy następujących okresów : od 6 września 1975 r. do 28 października 1975 r. oraz od 4 listopada 1977 r. do 21 stycznia 1990 r. , ponieważ świadectwo pracy z dnia 28 marca 2001 r. nie spełnia wymogów formalnych – brak powołania odpowiedniego zarządzenia resortowego.

/decyzja k.17 plik II akt ZUS/

W dniu 29 sierpnia 2016 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie M. B. od ww. decyzji. M. B. wniósł o zaliczenie do pracy w warunkach szkodliwych następujących okresów: od 3 kwietnia 1991 r. do 31 grudnia 1998 r. w Zakładach (...) oraz od 6 września 1975 r. do 28 października 1975 r. oraz od 4 listopada 1977 r. do 21 stycznia 1990 r. w Zakładach (...).

/odwołanie k. 2-2 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie , która wpłynęła do tutejszego Sądu w dniu 5 września 2016 r. organ rentowy wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.29 - 29 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. B. urodził się (...) W 1975r. ukończył zasadniczą szkołę zawodową przy (...) Przedsiębiorstwie (...), uzyskując zawód monter.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 14 lipca 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę, po którego rozpatrzeniu wydano zaskarżoną decyzję.

/wniosek k.1-4 odwrót plik II akt ZUS , decyzja k.17 plik II akt ZUS/

M. B. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/okoliczność bezsporna/

Od **dnia 18 czerwca 1975 r.** wnioskodawca posiada uprawnienia spawalnicze.

/okoliczność bezsporna/

Ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 roku udokumentował 25 lat , 9 miesięcy oraz 22 dni ogólnego stażu pracy.

/okoliczność bezsporna/

W okresie od 1 września 1972 r. do 21 stycznia 1990 r. M. B. zatrudniony był (...) Spółce Akcyjnej. Podczas zatrudnienia zajmował następujące stanowiska pracy:

- od 1 września 1972 r. do 5 września 1975 r. uczeń Przyzakładowej (...) Szkoły Zawodowej.
- od 6 września 1975 r. do 28 października 1975 r. monter instalacji przemysłowych.
- od 4 listopada 1977 r. do 4 kwietnia 1984 r. monter instalacji przemysłowych.
- od 5 kwietnia 1984 r. do 4 listopada 1984 r. praca w eksporcie.
- od 5 listopada 1984 r. do 21 stycznia 1990 r. monter instalacji sanitarnych i ogrzewczych.

/dokumentacja osobowa wnioskodawcy k.72/

W okresie od 29 października 1975 r. do 3 listopada 1977 r. M. B. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

/dokumentacja osobowa wnioskodawcy k.72/

Z treści świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 28 marca 2011 r. wynika, że w okresie od 6 września 1975 r. do 28 października 1975 r. oraz w okresie od 4 listopada 1977 r. do 21 stycznia 1990 M. B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wodnokanalizacyjne w głębokich wykopach na stanowisku montera instalacji przemysłowych sanitarnych i ogrzewczych wymienionych w wykazie A, dziale V, poz.1.

/świadectwo pracy k.7 plik II akt ZUS/

(...) Szkołę Zawodową przy (...) Przedsiębiorstwie (...), wnioskodawca ukończył w 1975 r. (nauka odbywała się w systemie 3 dni nauki szkole oraz 3 dni pracy na budowie) i podjął zatrudnienie w ww. przedsiębiorstwie. Od początku zatrudnienia, M. B. wykonywał obowiązki pracownicze w wykopach, przy układaniu instalacji sanitarnych (tj. deszczówka, kanalizacja i wodociągi). Wykopy liczyły od 1,5 do 3-4 metrów głębokości. Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej, M. B. powrócił do pracy w ww. przedsiębiorstwie i nadal wykonywał prace w wykopach. Praca wnioskodawcy sprowadzała się do montowania szalunków, układania kręgów do studzienek kanalizacyjnych, czy też do spawania rur. Pomimo powierzenia wnioskodawcy obowiązków brygadzysty, charakter jego pracy nie uległ zmianie. M. B. wykonywał obowiązki także zimą (gdy koparka wykonała wykop, rozpałał koksowniki), a w sytuacji gdy temperatura spadał poniżej minus 5 stopni, M. B. wykonywał prace w wykopach w halach znajdujących się w stanie surowym. M. B. wykonywał obowiązki pracownicze na budowach eksportowych w ZSRR (przez pół roku w 1984 r. oraz w 1988 r.), a sprowadzały się one do wykonywania prac wodociągowych oraz do układania instalacji wodociągowej i kanalizacyjnej w wykopach.

/zeznania wnioskodawcy min.00:18:04 – 00:39:45 protokołu rozprawy z dnia 8 marca 2017 r., płyta CD k.108 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:04:09 – 00:34:46 protokołu rozprawy z dnia 16 stycznia 2017 r., płyta CD k.90/

Wnioskodawca wykonywał obowiązki montera instalacji sanitarnych i grzewczych. Wszystkie prace wykonywał w ziemi, w głębokich wykopach liczących od 2 do 4 metrów głębokości. Zimą, wnioskodawca wykonywał prace wewnątrz budynków (wykonywał tzw. podłogówkę czyli rozprowadzał kanalizację pod poszczególne piony).

/zeznania świadka S. M. min.00:58:33 – 01:07:14 protokołu rozprawy z dnia 16 stycznia 2017 r., płyta CD k.90/

Oprócz wykonywania ww. obowiązków pracowniczych, wnioskodawca zajmował się także wykonywaniem prac na powierzchni (m.in. kratek ściekowych czy też podejść pod umywalki).

/zeznania świadka J. P. min.01:07:04 – 01:14:58 protokołu rozprawy z dnia 16 stycznia 2017 r., płyta CD k.90/

Od dnia 3 kwietnia 1991 r. M. B. zatrudniony jest w Spółdzielni Pracy (...) i stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy wykonuje prace przy oczyszczaniu albo naprawianiu aparatów lub pojemników po produktach toksycznych, żrących i parzących oraz prace wewnątrz cystern, kotłów, zbiorników, aparatów i kanałów technologicznych wymienione w

wykazie A , dziale IV , pkt 39 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. na stanowisku monter aparatury i urządzeń chemicznych , starszy monter aparatury i urządzeń chemicznych.

/świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k.97/

Z treści **umowy o pracę z dnia 3 kwietnia 1991 r.** wynika , że z dniem 3 kwietnia 1991 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki pracownicze hydraulika. W kolejnych angażach, wskazywano ,że wnioskodawca zajmuje stanowisko hydraulika. W angażu z dnia 4 stycznia 2010 r. wskazano , że z dniem 1 stycznia 2010 r. powierzono mu obowiązki pracownicze monter aparatury i urządzeń chemicznych.

/dokumentacja pracownicza k.51/

Obowiązki pracownicze, wykonywane przez wnioskodawcę na rzecz **Spółdzielni Pracy (...)** , sprowadzały się do montażu (w tym spawania) instalacji wodnych, parowych jak i kanalizacyjnych , zarówno na powierzchni jak i w wykopach (do głębokości 1,40 metra) . M. B. zajmował się wykonywaniem prac związanych z oczyszczaniem lub naprawianiem pojemników po produktach toksycznych (ługów czy też kwasów). Wnioskodawca wykonywał także prace związane z bieżącą konserwacją i remontem maszyn i urządzeń na wydziałach produkcyjnych.

/zeznania świadków: J. J. min.00:36:31 – 00:48:50 , K. K. min.00:48:50 – 00:58:33 protokołu rozprawy z dnia 16 stycznia 2017 r. , płyta CD k.90 , M. P. min.00:02:09 – 00:17:03 protokołu rozprawy z dnia 8 marca 2017 r. , płyta CD k.108 oraz zeznania wnioskodawcy min.00:18:04 – 00:39:45 protokołu rozprawy z dnia 8 marca 2017 r. , płyta CD k.108 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:04:09 – 00:34:46 protokołu rozprawy z dnia 16 stycznia 2017 r. , płyta CD k.90/

M. B. w latach 1991 – 1998 był członkiem Spółdzielni Pracy (...).

/zeznania M. P. min.00:02:09 – 00:17:03 protokołu rozprawy z dnia 8 marca 2017 r. , płyta CD k.108/

M. B. nadal pracuje w Spółdzielni Pracy (...) i jest jej członkiem.

/ zeznania wnioskodawcy min.00:18:04 – 00:39:45 protokołu rozprawy z dnia 8 marca 2017 r. , płyta CD k.108 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:04:09 – 00:34:46 protokołu rozprawy z dnia 16 stycznia 2017 r. , płyta CD k.90/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentacji osobowej ze spornych okresów zatrudnienia wnioskodawcy jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz zeznań świadków. Zgromadzone dokumenty, zeznania wnioskodawcy oraz zeznania świadka nie budzą wątpliwości i stanowią tym samym wiarygodne źródło dowodowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne, podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią **art. 184 ust.1** ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.887 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Z treści przepisu art. 32 ww. ustawy wynika, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie **art. 32 ust.4 ww.** ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949).

Zgodnie z treścią §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą w szczególności wymienione w dziale V (zatytułowanym „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”) pod poz. 1 „roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach”.

Stosownie zaś do treści § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca spełnił warunki do uzyskania emerytury w zakresie wymaganego wieku (ukończone 60 lat), ogólnego stażu pracy (co najmniej 25 lat) oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się zatem do rozstrzygnięcia czy okres pracy ubezpieczonego w (...) Spółce Akcyjnej oraz w Spółdzielni Pracy (...) były okresami pracy w warunkach szczególnych.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy

zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków /por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, opubl. OSNAPIUS 2001, nr 18, poz. 562/.

Wskazania także wymaga, że orzecznictwo Sądu Najwyższego jest zgodne i jednolite co do tego, że prawo do emerytury w niższym wieku na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje wyłącznie pracownikom (tj. osobom świadczącym pracę na podstawie umowy o pracę) zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a nie przysługuje ubezpieczonym z tytułu zatrudnienia na podstawie innych stosunków prawnych, choćby wykonywali zatrudnienie w szczególnych warunkach. Reguła ta nie narusza konstytucyjnej zasady równości wobec prawa z uwagi na pewne szczególne cechy świadczenia pracy na podstawie umowy o pracę /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2010 r. sygn. II UK 162/09, opubl. LEX nr 583806/. Problem czy do stażu emerytalnego, który wymagany jest do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, może zostać zaliczony okres wykonywania pracy przez członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych świadczących pracę na rzecz spółdzielni w oparciu o stosunek członkostwa został przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięty w wyroku z dnia 25 stycznia 2005 r., sygn. I UK 142/04 (opubl. OSNP 2005 nr 17, poz. 272). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy stwierdził, że praca w charakterze członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie daje prawa do przejścia na emeryturę w wieku niższym niż podstawowy wiek emerytalny z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach, o których mowa w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W wyroku tym Sąd Najwyższy wyraził też pogląd, że przedstawione w art. 32 ustawy emerytalnej ograniczenia prawa do wcześniejszej emerytury jedynie do wypadków świadczenia pracy w charakterze pracownika nie jest niezgodne z konstytucyjną zasadą równego traktowania (art. 31 Konstytucji RP). Identycznie Sąd Najwyższy rozstrzygnął w wyroku z dnia 18 stycznia 2005 r. sygn. II UK 136/04 (opubl. LEX nr 602703).

Analogiczny problem był przedmiotem także późniejszych orzeczeń. W wyroku z dnia 8 grudnia 2009 r. sygn. I UK 186/09 /opubl. OSNP 2011/13-14/189/ Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie może pozostawać z tą spółdzielnią w pracowniczym stosunku zatrudnienia. W rezultacie okres wykonywania pracy w charakterze członka spółdzielni nie może zostać zaliczony do okresu, od którego zależy nabycie prawa do wcześniejszej emerytury z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stwierdził także, że przyjęcie pracownika w poczet członków rolniczej spółdzielni produkcyjnej powoduje dorozumiane rozwiązanie dotychczasowego stosunku pracy za porozumieniem stron. Wyjaśniając przyjęte zapatrywanie, Sąd Najwyższy, przede wszystkim zaznaczył, że prawa i obowiązki członków **rolniczych spółdzielni** produkcyjnych są uregulowane w odmienny sposób do praw i obowiązków pracowniczych. Aktem szczególnym regulującym także wykonywanie przez nich pracy jest ustawa z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze. W art. 155 § 1 tej ustawy stwierdza się, że zdolny do pracy członek spółdzielni ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w rozmiarze ustalonym corocznie przez zarząd, stosownie do potrzeb wynikających z planu działalności gospodarczej spółdzielni. Zgodnie z art. 156 § 1 ustawy oprócz członków spółdzielni może zatrudniać także ich domowników. Natomiast zatrudnienie osób niebędących członkami spółdzielni jest regulowane w art. 157 ustawy. Przepis ten stanowi, że spółdzielnia poza członkami i domownikami może zatrudniać stosownie do swoich potrzeb również inne osoby na podstawie umowy o pracę lub na podstawie innego stosunku prawnego, którego przedmiotem jest świadczenie pracy. Tak więc z przepisów tych wynika, że członkowie spółdzielni produkcyjnej i ich domownicy mogą świadczyć pracę na rzecz spółdzielni wyłącznie w oparciu o stosunek członkostwa. Umowa o pracę lub umowy cywilnoprawne mogą zaś być zawierane jedynie z osobami, które nie są członkami rolniczej spółdzielni produkcyjnej. Stanowisko zajęte w wyroku z dnia 8 grudnia 2009 r. potwierdzone zostało w licznych orzecznictwie Sądu Najwyższego przywołanym w uzasadnieniu do tego wyroku.

Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy wskazuje, że wnioskodawca **od dnia 3 kwietnia 1991 r. jest członkiem Spółdzielni Pracy (...)** i świadczenie przez niego pracy wynika wprost ze stosunku członkostwa w spółdzielni. W świetle zeznań wnioskodawcy nie budzi wątpliwości, że miał on pełną świadomość tego, że pracę na rzecz Spółdzielni Pracy (...) od początku świadczył jako jej członek.

Reasumując , z poczynionych ustaleń faktycznych wynika jasno, że w okresie od 3 kwietnia 1991 r. do 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca wykonywał pracę na **rzecz spółdzielni produkcyjnej nie w ramach realizacji klasycznej umowy o pracę, ale** , w ramach - stosunku **członkostwa w Spółdzielni Pracy**. W tym stanie rzeczy, mając również na uwadze przytoczone powyżej orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy uznał, że okresu pracy wnioskodawcy od 3 kwietnia 1991 r. do 31 grudnia 1998 r. nie można i zaliczyć mu do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych na podstawie art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy te nie mają bowiem zastosowania do członków spółdzielni produkcyjnych świadczących pracę na podstawie stosunku członkostwa. Odnośnie kwestii zatrudnienia wnioskodawcy w drugim zakładzie pracy, to jest w (...) Spółce Akcyjnej w okresie od 1 września 1972 r. do 21 stycznia 1990 r. wskazać należy , że do dnia 5 września 1975 r. M. B. był uczniem przyzakładowej szkoły zawodowej ww. przedsiębiorstwa i z całą pewnością nie wykonywał powierzonych mu obowiązków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Tym samym , jedynie okres pracy wnioskodawcy w ww. przedsiębiorstwie przypadający po 5 września 1975 r. mógł być rozpatrywany pod kątem pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych. Niemniej jednak , biorąc pod uwagę okres zatrudnienia wnioskodawcy przypadający od 6 września 1975 r. do 21 stycznia 1990 r. (łącznie z przypadającą w tym okresie służbą wojskową) nadal nie spełnia on warunku legitymowania się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wobec powyższego podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

S.B.